

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 150

1 Φεβρουαρίου 2005

Τό πλαστό ὄραμα

Κατά τούς τελευταίους αἰῶνες, ἡ ὕλιστική ὑστερία τοῦ αὐτοκα-
λούμενου «δυτικοῦ» κόσμου καί ἡ κοινωνικοπολιτική προπα-
γάνδα τοῦ θεωρητικοῦ ἢ τοῦ (ἄλλοτε) ὑπαρκτοῦ σοσιαλισμοῦ
συναντήθηκαν, σάν σέ κοινή ἀφειτηρία καί, ταυτόχρονα, σάν
σέ κοινό, ἰδεατό, στόχο, στήν ἐκστρατεία κολόβωσης τοῦ ἀν-
θρώπινου ὁράματος. Προσπάθησαν νά πλάσουν καί νά προπα-
γανδίσουν ἄλλο ὄραμα, θελκτικό, ἀλλά παραπλανητικό. Καί νά τό
ἐμφυτεύσουν, μέ τρόπο βίαιο, στίς ἀνήσυχες ψυχές. Τό ἐγκοσμιο-
κρατικό καί σαρκολατρικό ὄραμα μιᾶς μερίδας τοῦ ἀρχαίου κό-
σμου, πού τό στιγματίζει καί τό καταδικάζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος,
καθώς ἀπευθύνεται στήν Ἐκκλησία τῆς Κορίνθου: «φάγωμεν καί
πίωμεν, αὔριον γάρ ἀποθνήσκομεν» (Α΄ Κορινθ. ιε΄ 32), γύρισε ξανά
στό διαφημιστικό καί δημαγωγικό καντράν τοῦ νεότερου κόσμου
καί ἔγινε ὁ λογότυπος τῆς ἀκόρεστης εὐμάρειας. Τό φτιαχτό ὄνειρο
μιᾶς ἀτέρμονης οἰκονομικῆς ἀνάπτυξης, καί μιᾶς ἀπεριόριστης
ἱκανοποίησης τῶν αἰσθήσεων, πού στριμώχνει στή γωνιά τῆς περι-
φρόνησης τήν ψυχή καί ἀκρωτηριάζει θανάσιμα τήν ὑπαρξη.

Τό ἔμβλημα «αὔξηση τοῦ κατά κεφαλὴν εἰσοδήματος» καί «ἐλεύθε-
ρη ἱκανοποίηση τῶν αἰσθήσεων» ἔγινε ψυχολογικό κίνητρο γιά

στράτευση και για αυτοθυσία στα ανοιχτά πεδία των μαζικών αναμετρήσεων. Διαφημίστηκε σαν τό έντυπωσιακό κορύφωμα της κοινωνικής και πολιτιστικής προόδου, πού τή δρομολόγησαν τά κινήματα της έλευθερίας και της ισότητας και τή διευκόλυνε, μέ τή ραγδαία εξέλιξή της, ή τεχνολογική ανάπτυξη. Και προσφέρθηκε, σαν πανάκεια στον πόνο και στή στέρση, πού προκάλεσαν οί τραχύτητες της βιοπάλης, οί άλυσιδωτές αίματηρές αναμετρήσεις, οί δύο παγκόσμιοι πόλεμοι του είκοστου αιώνα και οί άτελεύτητες, περιθωριακές, συρράξεις, ανάμεσα στον πλοϋτο και στήν ένδεια, στήν έπαρση των βαρειά έξοπλισμένων υπερδυνάμεων και στήν απόγνωση των έξαθλιωμένων, άνυπεράσπιστων μαζών.

Η πραγματικότητα, πού τή ζοϋμε τήν έπόμενη μέρα, είναι έντελώς διαφορετική από τά σχεδιάσματα, πού είχε χαράξει ή προπαγάνδα του ύλισμου. Οί έπιστήμες προχώρησαν. Ή τεχνολογία σημείωσε άλματα. Οί πόλεις έμπλουτίστηκαν μέ έντυπωσιακές κατασκευές. Οί αγορές (όχι σέ όλες τς περιοχές του πλανήτη) γέμισαν άγαθά. Άλλά, οί πνευματικές άνησυχίες δέν έσβησαν. Ό υπερτροφικός, ύλιστικός ένθουσιασμός (πραγματικός ή πλασματικός) έντυπωσίασε, σέ πρώτη φάση, τά άνυποψίαστα πλήθη. Έβαλε πολλούς στό ρυθμό της άγωνίας για περισσότερο πλοϋτο και για περισσότερή ένασχόληση μέ τς άπαιτήσεις της σάρκας. Εύκόλυνε τς άδηφάγες, πολυεθνικές βιομηχανίες, νά μεθοδεύσουν τς διαφημιστικές τους καμπάνιες και νά αϊχμαλωτίσουν τς αϊφνιδιασμένες και συνεπαρμένες μάζες στα συστήματα της έξαντλητικής και έξοντωτικής εκμετάλλευσης. Δέν κατάφερε, όμως, νά άφανίσει από τόν πίνακα της ψυχής τά ύπαρξιακά έρωτήματα και τή λαχτάρα για ύπεύθυνη και πειστική άπόκριση.

Η ένναγώνια άναζήτηση του στίγματος του ανθρώπινου προσώπου, μέσα στήν άπέραντη και πολυσύνθετη Δημιουργία και του νοήματος της σύντομης τροχιās του στον ιστορικό όρίζοντα δέ φιμώθηκε όριστικά και δέ συμπνίγηκε άμετάκλητα κατά τή μακρά περίοδο της δυναστείας του ύλιστικού μοντέλου σκέψης και ζωής. Άκόμα και μέσα σ' αϋτή τήν άφόρητη καταπίεση και τήν όλοκληρωτική καταδυνάστευση, ή άγωνία για νοηματοδότηση και για καταξίωση συνταράσσει τς ψυχές και ύποχρεώνει τόν έπιστημονικό και τό φιλοσοφικό κάλαμο νά άποτολμήσουν τή δική τους άπόκριση.

Ψεύδεται...

Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος μᾶς μετακυλάει ἀπὸ ἐκπληξη σέ ἐκπληξη. Ἦ, γιὰ νά εἴμαστε ἀκριβέστεροι, μᾶς καταβαρυνώνει, ὀλοένα καί βαθύτερα, στά ἐνδότερα τῆς κόλασης. Ἡ ἀπερίσκεπτη συμπεριφορά του, ἡ διαβλητή του διαχείριση τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας πραγμάτων καί ἡ ἀφόρητα σκανδαλώδης εὐνοιά του πρὸς τοὺς ἀνοιχτοὺς βόρθους τῶν δεσποτικῶν ἠθικῶν διαστροφῶν, τόν ἐγγράφουν, ὡς κορυφαῖο, στή λίστα τῶν ἐκπεσμένων καί ἀποτυχημένων φορέων τῆς πνευματικῆς ἐξουσίας.

Τά περιστατικά καί τά ντοκουμέντα ἐκτυλίσσονται μέ τέτοια πυκνότητα, πού προκαλοῦν, στόν κάπως προσεκτικό παρατηρητή, τήν ὁδυνερή ἐμπειρία τοῦ τυφώνα. Μιᾶς συνδρομῆς ἀπροσδόκητων καί θλιβερῶν πρωτοβουλιῶν (ὅλων στά πλαίσια μιᾶς νοσηρῆς κοσμικότητας), πού ἀπειλοῦν νά ἀλλάξουν τή ρότα στό σκάφος τῆς Ἐκκλησίας.

Τελευταία, ὁ κ. Χριστόδουλος αὐτοαποκαλύφθηκε ὅτι ψεύδεται. Naί, ὁ

Ἀρχιεπίσκοπος τῆς πρώτης ἐκκλησιαστικῆς ἐπαρχίας τῆς Ἑλλάδας, χωρίς κανέναν νά τόν ἀποκαλύψει, χωρίς κανέναν νά ἀνασύρει τό βαρὺ καί μουντό παραπέτασμα τῶν παρασκηνιακῶν του διαβουλεύσεων, αὐτοφανερώθηκε πῶς, κατὰ τή διακίνησή του στόν ἐρμητικά κλεισμένο Συνοδικό χῶρο, ἀλλά καί στό ἀνοιχτό γήπεδο τῆς δημόσιας τριβῆς, συναλλάσσεται μέ τό κάλπικο νόμισμα τοῦ ψεύδους. Κατά τίς Συνοδικές διασκέψεις, λέει ψέματα στοὺς Συνοδικούς, γιὰ νά τοὺς φέρει στά νερά του καί, μέ τόν τρόπο αὐτό, νά δημεύσει τήν ψῆφο τους. Καί, σέ δεύτερη σκηνοθεσία, ἐμφανίζεται στό δημόσιο φόρουμ καί παραπλανᾷ τό λαό, μέ ψεύτικες ἀνακοινώσεις καί μέ δημαγωγικό καμουφλᾶρισμα τῶν σκοτεινῶν ἐπιδιώξεών του.

Μή βιαστεῖτε νά χαρακτηρίσετε ἀθεμελίωτες τίς ἐκτιμήσεις μας καί ὑπεβολικούς τοὺς δεινούς χαρακτηρισμοὺς τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ προσώπου. Τά περιστατικά εἶναι κραυγαλέα. Καί ἐμποδίζουν κάθε προσπάθεια ἀπό-

κρυψής τους ή αποδυνάμωσής τους. Καί τά κείμενα, πού διατυπώθηκαν και υπογράφηκαν από επίσημες γραφίδες, σέ διαφορετικό, βέβαια, χρόνο και σέ διαφορετικό τόπο, όταν συναχτούν «ἐπί τό αὐτό», σκιαγραφούν τό προφίλ ἑνός ἐκκλησιαστικοῦ ἡγέτη, ἑνός Ἀρχιεπισκόπου, πού διαλέγεται καί συναλλάσσεται, πρὸς κάθε κατεύθυνση, μέ τίς συναλλαγματικές τοῦ ψεύδους. Μέ ἀνεπίστροφη τή φθορά τοῦ κύρους του. Καί μέ ἀναπόφευκτο τό διασυρμό ὁλόκληρου τοῦ Συνοδικοῦ Σώματος.

Θυμᾶστε τίς παρασκηνιακές διαβουλεύσεις, πού ὀργίασαν πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης στὴν Ἀθήνα, κατὰ τό 2001. Τά δημοσιογραφικά ρεπορτάζ ἐπέμεναν, πὼς ἡ πρωτοβουλία τῆς πρόσκλησης τοῦ Ρωμαίου Ποντίφηκα, ἀνῆκε στό Χριστόδουλο. Ἐκεῖνος, ὅμως, χωρίς νά ἀπαντάει τίμια καί σταράτα στά ἔρωτήματα, πού τοῦ ἔθεταν οἱ μυστικοὶ φωτογράφοι τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ παρασκηνίου, «ἐνιπτε» καθημερινὰ «τάς χεῖρας του» καί ἰσχυριζόταν, ὅτι εἶναι ἄμοιρος ὁποιασδήποτε εὐθύνης. Δήλωνε ἀπερίφραστα, ὅτι τὸν Πάπα τὸν κάλεσε ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, κατὰ τὴν πρόσφατη ἐπίσημη ἐπίσκεψή του στό Βατικανό. Καί ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δέν ἔχει κανένα λόγο καί κανένα δικαίωμα νά παρέμβει στίς δικρατικές ἐπικοινωνίες τοῦ ἀνώτατου ἄρχοντα τῆς χώρας μας καί νά παρακλύσει τὴν πραγματοποίηση τῆς ἐπίσκεψης.

Τὴν 1η Δεκεμβρίου 2000, γιὰ πρώτη φορά, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος πληροφόρησε τὴ Διαρκὴ Ἱερά Σύνοδο γιὰ τό ἐπικείμενο ταξίδι τοῦ Πάπα. Ἀπέ-

φυγε, ὥστόσο, διακριτικά, νά ἀποκαλύψει τίς δικές του, μυστικές, διαβουλεύσεις, πού, σέ μῆκος χρόνου, εἶχε κάνει μέ τούς ἐκπροσώπους τοῦ Βατικανοῦ, μέ στόχο τὴν ὀργάνωση τῆς ἐπίσκεψης. Τό κεφάλαιο αὐτό τό κράτησε ἀπόρρητο. Καί τό ὑπεύθυνο Συνοδικό ὄργανο, εἴτε ἐξ αἰτίας τῆς ἀφελείας τῶν μελῶν του, εἴτε ἐξ αἰτίας τῆς πλαστοῦς πειστικότητας τῆς ἐπιχειρηματολογίας τοῦ Χριστόδουλου, ἔμεινε μέ τὴν πλανεμένη ἐντύπωση, πὼς τὴν ἐπίσκεψη τὴν προκάλεσε καί τὴν ὀργανώνει ἡ Προεδρεία τῆς Δημοκρατίας.

Μετά τὴ διάσκεψη, ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος (διάβαζε, ὁ Χριστόδουλος) ἔδωσε στὴ δημοσιότητα ἕνα περίεργο ἀνακοινωθέν. Δέν ἀπέκλειε τό ἐνδεχόμενο τῆς ἐπίσκεψης. Ἀλλὰ δέν ἔδειχνε καί προθυμία νά ἀναλάβει τίς εὐθύνες. Ἐρριχνε τό μπαλάκι τῆς πρωτοβουλίας καί τῶν εὐθυνῶν στὴν πολιτικὴ ἐξουσία. Μέ τό σκεπτικό, ὅτι ὁ Πάπας εἶναι ἀρχηγὸς Κράτους, ἀποφαινόταν, ὅτι τό θέμα βρίσκεται στὴ διακριτικὴ ἐξουσία τῆς πολιτείας. Αὐτὴ, ἂν θέλει, μπορεῖ νά τὸν καλέσει καί νά τὸν φιλοξενήσει.

Ἡ μεταβίβαση τῆς μπάλας στὴν Κυβέρνηση δέν πέρασε ἀπαρατήρητη. Οἱ δημοσιογράφοι ἔπιασαν τό τέχνασμα. Καί τό ἐπίσημαναν.

Ἡ «Καθημερινή» τῆς 2ας Δεκεμβρίου 2000 δημοσίευσε ρεπορτάζ μέ τίτλο «οἱ Ἱεράρχες "παραδίδουν" τὸν Πάπα στὴν κυβέρνηση». Καί ἔγραψε:

«Τό... μπαλάκι στὴν κυβέρνηση καί μάλιστα κάτω ἀπὸ τὴν προϋπόθεση μιᾶς μελλοντικῆς ἀναθεωρήσεως τῆς χθεσινῆς ἀποφάσεως, πέταξε ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,

μετά μακρά σύσκεψη, επί του αίτηματος του Πάπα της Ρώμης να επισκεφθεί προσκυνηματικώς τη χώρα μας την προσεχή άνοιξη. Συγκεκριμένα η Διαρκής Ίερά Σύνοδος άφου τονίζει στο ανακοινωθέν της ότι βολιδοσκοπήθηκε από εκπρόσωπο της Ρωμαιοκαθολικής Έκκλησίας εάν θά είχε αντίρρηση για μία ένδεχόμενη επίσκεψη του Ποντίφηκα στην Αθήνα, τονίζει ότι άφου έλαβε υπόψη της σχετική είσήγηση της συνοδικής επιτροπής για τίς διορθώδεις καί διαχριστιανικές σχέσεις άποφάσισε:

1. Ότι είναι δικαίωμα όποιουδήποτε προσώπου, άρα καί του Πάπα, να επισκεφθεί τη χώρα μας καί μάλιστα για να προσκυνήσει τόν τόπο όπου ό Άποστολος Παύλος μίλησε στους Αθηναίους στην Πνύκα.

2. Η Ίερά Σύνοδος κρίνει ότι, κατ' άρχήν, δέν έχει άρμοδιότητα να συμφωνήσει ή όχι μέ την επίσκεψη ούτε έχει καί αντίρρηση.

3. Θεωρεί όμως άναγκαίο να υπογραμμίσει ότι, κατά τη λήψη της όριστικής άποφάσεως από τούς άρμοδίους-καί έννοείται ή κυβέρνηση-πρέπει να συνεκτιμηθούν όλα τά στοιχεΐα, πού συνθέτουν τόν κανονικό, ιστορικό, κοινωνικό καί θρησκευτικό περίγυρο της Έλλάδος καί είναι φυσικό να έπηρεάζουν την πραγματοποίηση ή μή της προσκυνηματικής αυτής επίσκεψεως».

Σέ συνέντευξή του, πού δημοσιεύτηκε στό ΒΗΜΑΖΙΝΟ της 11ης Φεβρουαρίου 2001, άπαντάει ό Χριστόδουλος, καί στό έρώτημα: «Γιατί δέν δίνετε τη συγκατάθεσή σας να επισκεφθεί ό Πάπας την Έλλάδα;»

«Κατ' άρχήν, δέν μās έχει ζητηθεί τέτοιο πράγμα, να δώσουμε τη συγκατάθεσή μας. Άν μās ζητηθεί, θά τό συζητήσουμε στην Ίερά Σύνοδο καί θά άποφασίσουμε. Έμείς είπαμε από την άρχή ότι ό Πάπας είναι εύπρόσδεκτος να έρθει στην Έλλάδα όποτε θέλει. Η κυβέρνηση όμως έχει τόν πρώτο λόγο. Ό Πρόεδρος της Δημοκρατίας τίς προάλλες πού τόν έπεσκέφθη του άπηύθυνε πρόσκλησι-δικαίωμά του ήταν. Δέν είμαστε έμείς εκείνοι, πού θά έμποδίσουμε να έρθει ό Πάπας στην Έλλάδα. Άλλο αν ό Πάπας δέν θέλει να ρθει αν ή Έκκλησία δέν είναι σύμφωνη μέ την επίσκεψη αυτή. Η Έκκλησία μας, όμως, για να συμφωνήσει μέ μία τέτοια επίσκεψη πρέπει να λάβει υπ' όψιν της καί άλλες παραμέτρους».

Στό μεταξύ διάστημα, παράγοντες της Έκκλησίας, πού είχαν διάφορη εκκλησιολογική άποψη καί θεωρούσαν άσκοπη έως άστοχη την επίσκεψη του Πάπα στην Αθήνα ή, πού ή όξυδερkeία τους έπιανε τίς δόλιες, υπόγειες διασυνδέσεις του Χριστόδουλου, άρχισαν να δημοσιογραφούν καί να ζητούν τη ματαίωση της Παπικής επίσκεψης. Η αντίδρασή τους θορύβησε τόν πρωταίτιο του άναβρασμού. Καί προσπάθησε να άποσειεί την εύθύνη μέ ένα θολό καί παραπλανητικό ραδιοφωνικό μήνυμα, πού μεταδόθηκε στίς 4 Μαρτίου 2001.

«Άκόμα καί ό Μουφτής να ήταν από την Τεχεράνη, καί αυτόν θά τόν δεχόμουν, όπως δέχομαι όλο τόν κόσμο. Πολύ μάλλον γιατί είναι ό ήγέτης μās γνωστής θρησκείας, του ρωμαιοκαθολικισμού. Αύτά τά επιβάλλουν οι κανόνες της εύγενείας. Τό ότι είμαστε

‘Ορθόδοξοι, δέν σημαίνει ὅτι εἴμαστε ἀγενεῖς, ἀλλά εὐγενεῖς. Βεβαίως, ἂν θέλει νά ἔρθει, οἱ πόρτες μας εἶναι ἀνοιχτές».

Λίγες μέρες ἀργότερα, στίς 7 Μαρτίου τοῦ 2001 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἔφερε ξανά τό θέμα στή Διαρκή Ἱερά Σύνοδο. Ὁ «Ἀδέσμευτος» ἔγραψε στίς 8 Μαρτίου:

«Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος στήν εἰσήγησή του πρότεινε ἡ Ἐκκλησία νά μὴν ἀρνηθεῖ τήν ἐπίσκεψή τοῦ Πάπα καί προσπάθησε νά κάμψει τίς ἀκραῖες ἀντιδράσεις. Χθές, πάντως, κατά τήν συνεδρίαση τῆς ΔΙΣ ἀκούστηκαν δώδεκα διαφορετικές ἐκδοχές γιά τό ἂν θά πρέπει νά γίνει δεκτός ἢ ὄχι ὁ Ποντίφηκας».

Τό ἀνακοινωθέν, πού ἐκδόθηκε ἀπό τή Σύνοδο, συνταγμένο σέ διπλωματική γλώσσα, προσπαθεῖ νά ἀποσείσει τίς εὐθύνες τῆς ἀποδοχῆς, ἀλλά, ταυτόχρονα, ἀναγνωρίζει, ὅτι ὑπάρχει καί προηγούμενη δέσμευση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού περιέχεται στήν ἀπόφαση τῆς 1ης Δεκεμβρίου 2000.

«Μέ τήν 9-2-2001 διακριτική ἐπιστολή του πρὸς τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ὁ Πάπας Ρώμης Ἰωάννης-Παῦλος Β΄ ἔχοντας ἐξασφαλίσει τήν πρόσκληση τῆς ἑλληνικῆς Πολιτείας, ἀναγγέλλει τήν πρόθεσή του νά ἐπισκεφθεῖ τήν Ἀθήνα ὡς προσκυνητῆς τοῦ τόπου ὅπου πρὸ 1950 περίπου ἐτῶν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐκήρυξε τόν Χριστόν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους καί ζητεῖ νά πληροφορηθεῖ ἂν ἡ ἐπίσκεψή του αὐτῇ προσκρούει σέ κάποια ἀντίρρηση τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐξετάσασα μέ ὑπεύθυνη ἐκκλησιαστική

κῆ κρίση κατὰ τή σημερινή Συνεδρία τό αἴτημα τοῦτο καί ἐν συνεχείᾳ πρὸς τό δεσμευτικό γι’ αὐτήν ἀνακοινωθέν τῆς 1.12.2000 ὁμοφώνως ἀνακοινώνει τά κάτωθι:

1. Μέσα στό εὐρύ πνεῦμα τῆς ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας, παρά τίς ὀποιοσδήποτε ἐπιφυλάξεις, πού θά ἐδικαιοῦτο νά ἔχει ὡς πρὸς τήν πραγματοποίηση τῆς ἐπισκέψεως, δέν ἐπιθυμεῖ νά διατυπώσῃ ἀρνηση στήν ἱκανοποίηση τῆς ὡς ἄνω ἐπιθυμίας τοῦ Ρωμαίου Ποντίφηκα, πολλῶ μᾶλλον διότι αὐτῇ ἔχει ἀκραιφνή προσκυνηματικό καί μόνο χαρακτήρα. Ἡ Ἑλλάδα εἶναι μία Ὁρθόδοξη χώρα πού ὁ φιλότιμος λαός τῆς εἶναι παραδοσιακά φιλόξενος καί εὐγενής...».

Στίς 30 Μαρτίου, κατὰ τήν ἀκολουθία τοῦ Ἀκαθίστου στή Μητρόπολη Ἀθηνῶν, ὁ κ. Χριστόδουλος εἶπε:

«Ἄν ἔλεγα ὅχι στήν ἐπίσκεψή θά δεχόμουν ἐπίθεση καί ἐγώ καί ἡ Ἐκκλησία. Ἐμεῖς δέν εἴμαστε οὔτε χομεϊνίδες οὔτε μουλάδες. Ἡ ἐπίσκεψή τοῦ Πάπα δέν ἔχει θρησκευτικό χαρακτήρα. Δέν πρόκειται οὔτε νά συζητήσουμε οὔτε νά συμπροσευχηθοῦμε. Ἐμπιστευθεῖτε τόν Ἀρχιεπισκοπὸ σας».

Παράλληλα, μέ ἐγκύκλιο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς τόν κλῆρο καί τίς Μοναστικές ἀδελφότητες τῆς Ἑλλάδος, ἀποτραβιέται καί πάλι, ὁ Χριστόδουλος στή σκιά τῆς ἀπόκρυψης καί ἐπιρρίπτει τήν εὐθύνη τῆς Παπικῆς ἐπίσκεψης στόν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας:

«Τό πρῶτον δεδομένον εἶναι, ὅτι ὁ Πάπας Ρώμης ἐπισκέπτεται τήν εὐλογημένη Πατρίδα ἡμῶν, προσκεκλημέ-

νος του Έξοχωτάτου Προέδρου της Ελληνικής Δημοκρατίας κ. Κωνσταντίνου Στεφανοπούλου. Είναι γνωστά αι συνθήκαι ύφ' ἧς ἐγένετο ἡ πρόσκλησις αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Έξοχωτάτου Προέδρου καὶ δὴ, ὅτι δέν εἶχομεν ἐνημερωθεῖ προηγουμένως, ὥστε νά ἐκφράσωμεν τήν ἂποψιν ἡμῶν περί τοῦ ἀκαίρου τῆς προσκλησεως...».

Αὐτά τά ντοκουμέντα ἀποτελοῦν ἰσχνή ἐπιλογή ἀπό τό βαθύ κοφίνι τῶν ἀνακοινώσεων καί τῶν δημοσιευμάτων, πού κυκλοφόρησαν κεῖνες τίς μέρες καί πού ἐπικεντρώνονταν ὅλα στήν ἀγχώδη προσπάθεια τοῦ Χριστόδουλου νά «νίψει τās χεῖρας του» καί νά φορτώσει τήν πρωτοβουλία καί τήν ὀργάνωση τοῦ Παπικοῦ ταξιδιοῦ σέ ἐξωεκκλησιαστικούς παράγοντες καί, συγκεκριμένα, στήν ἀνώτατη, πολιτειακή ἐξουσία.

Ἄς γυρίσουμε, ὅμως, τό φύλλο. Τά χρόνια περνοῦν. Τά γεγονότα κυλοῦν. Ἡ ἱστορία συνεχίζει τή ροή της καί τή συγγραφή της. Ὅ,τι χθές ἀποτελοῦσε μυστικό, σήμερα ἀποκαλύπτεται. Καί ὅ,τι χθές ὑφαινόταν στό στιμόνι τῆς ραδιουργίας, σήμερα ἀπορρίπτεται ὡς ἀνευθυνότητα καί ὡς ἀπατηλό τέχνασμα.

Κατά τήν ἐκπνοή τοῦ χρόνου, πού μᾶς πέρασε, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, ὁ κατασκευαστής τοῦ μύθου, ὅτι ἡ Παπική ἐπίσκεψη δέν ὀργανώθηκε ἀπό τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἀλλά ἀπό τήν Προεδρεία τῆς ἐλληνικῆς Δημοκρατίας, κατέθεσε ἐπίσημη καί ὑπεύθυνη μαρτυρία γιά τή δική του, πρωταγωνιστική συμβολή στήν ὀργάνωση τῆς προσκυνηματικῆς παρουσίας τοῦ Πάπα στόν Ἄρειο Πάγο.

Στίς 5 Νοεμβρίου 2004, ὁ κ. Χριστόδουλος, ἀναφοκοκκινισμένος καί ἐξοργισμένος, ἐξ αἰτίας τῆς ἀρνητικῆς ψήφου τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, στήν πρότασή του νά ἐπισκεφθεῖ τό Βατικανό καί νά προβληθεῖ, τηλεοπτικά, παγκόσμια ὡς ἐπίσημος συνομιλητής τοῦ Ποντίφηκα τῆς Ρώμης, ξέχυσε τόν πόνο του καί τό δηλητήριό του σέ μιά συνέντευξη, πού τήν παραχώρησε στό συντάκτη τοῦ ἰταλικοῦ περιοδικοῦ Espresso κ. Sandro Magister.

Ὁ προσδιοριστικός τίτλος αὐτῆς τῆς συνέντευξης ἦταν: «Ἀπό τήν Ἀθήνα στή Ρώμη. Πῶς ναυάγησε τό ταξίδι τοῦ Μακαριωτάτου Χριστόδουλου».

Καί, ἀνάμεσα στά ἐρωτήματα, πού τοῦ τέθηκαν, ἦταν καί τά ἐπόμενα:

«-Ποιός ἐμπόδισε τό ταξίδι σας στή Ρώμη καί γιατί;».

Ἡ ἀπάντηση τοῦ Χριστόδουλου κάρφωνε τούς Ἑλληνες Μητροπολίτες:

«-Τά συντηρητικά στοιχεῖα τῆς Ἐκκλησίας μας δέν ξέχασαν τίς πληγές πού μᾶς προξένησαν οἱ καθολικοὶ καθ' ὅλη τή διάρκεια τῆς Ἱστορίας. Στήν Ἑλλάδα ἔχουμε ἐλευθερία τοῦ Τύπου καί οἱ φονταμενταλιστικοὶ κύκλοι γράφουν ὅτι δέν πρέπει νά διατηροῦμε σχέσεις μέ τήν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης. Ἡ δική μου ἂποψη εἶναι ἀντίθετη. Ὁφείλουμε νά εὐαισθητοποιήσουμε τούς ἐπισκόπους μας καί τό λαό καί νά τούς βοηθήσουμε νά κατανοήσουν ὅτι, χωρίς νά ἀπαρνοῦμαστε τήν ἱστορία, μπορούμε νά ξεκινήσουμε μιά νέα ἐποχή ἀμοιβαίας κατανόησης καί συνεργασίας».

Μιά ἄλλη ἐρώτηση ἔφερνε τό Χρι-

στόδουλο πιά κοντά στο παρασκήνιο της δολοπλοκίας και στο ψέμα, πού χρησιμοποιήθηκε σαν προπέτασμα, για να καλύψει τη σφοδρή του επιθυμία να απλώσει γέφυρες επικοινωνίας με τους Παπικούς και σίς μυστικές διαβουλεύσεις του, πού στόχευαν στην υπερνίκηση των αντιδράσεων των Συνοδικών Συνέδρων και του πληρώματος της ελληνικής Έκκλησίας.

«*“Έχετε επαφές με τη μικροσκοπική ελληνική Καθολική Έκκλησία;”*».

«*“Διατηρώ εξαιρετικές σχέσεις με την ελληνική καθολική κοινότητα. Όρισμένοι από τους επiscopόπους της ήταν συμμαθητές μου στο καθολικό σχολείο των Γάλλων Μαριανών Άδελφών. Κάναμε συγκεκριμένα βήματα από κοινού, για παράδειγμα κάναμε δυνατή την επίσκεψη του Πάπα τό 2001, ή οποία συνάντησε πολύ ισχυρή αντίδραση σ’ έμάς, αλλά τή φέραμε σέ πέρας, πράγμα πού μάς ίκανοποίησε όλους. Συνεργαζόμαστε σέ ζητήματα βιοηθικής, σέ κοινωνικά ζητήματα, στην προαγωγή των γυναικών. Ένα άλλο σημείο συνάντησης με τους καθολικούς ήταν ή προσπάθεια να είσαχθει στό προοίμιο του Εύρωπαϊκού Συντάγματος μιά αναφορά στόν Χριστιανισμό ως θεμέλιο τής ένότητας τής ήπείρου. Δυστυχώς, όπως είναι πολύ γνωστό, αυτή ή αναφορά αποκλείστηκε, λές και μπορεί κανείς να άρνηθει τά ίδια τά μνημεία του πνεύματος και τής τέχνης πού βοοῦν για αυτή τήν αλήθεια”* (Έλευθεροτυπία 13 Νοεμβρίου 2004).

Βάλτε τή συνέντευξη του 2004 πλάι στίς διακηρύξεις και τίς άπανωτές δηλώσεις και τίς Συνοδικές έγκυκλίες

του 2001. Καί έπιχειρείστε άπλή σύγκριση. Άλλη διαλεκτική τότε, άλλη τώρα. Στροφή 180°. Τότε ό Άρχιεπίσκοπος υποστήριζε, πώς ό έπίσημος παράγοντας, πού ξφερε τόν Πάπα στην Άθήνα, ήταν ό πρόεδρος τής ελληνικής Δημοκρατίας. Τώρα διακηρύττει, με καύχηση, πώς αυτός μεθόδευσε τήν έπίσκεψη, σέ φιλική συνεργασία και συνεννόηση με τά ήγερικά στελέχη τής ελληνικής Ρωμαιοκαθολικής μειονότητας.

Δηλαδή, ό,τι διασάλπιζε τότε, ήταν ένα χοντρό ψέμα. Δέν είχε καμμία σχέση με τήν αλήθεια. Δέν άντιστοιχοῦσε στην ιστορική πραγματικότητα. Ήταν ψέμα και άπάτη. Άποσκοποῦσε στην έξαπάτηση του Σώματος τής Έραρχίας και του πληρώματος τής Έκκλησίας, πού δέν εὔνοοῦε τό θόρυβο τής έπίσκεψης, μιά και ό διάλογος για τίς βασικές διαφωνίες ανάμεσα στην Όρθοδοξία και στη Ρώμη δέν προχωρεί γόνιμα και δέν ανοίγει τό δρόμο σέ μιά τίμια προσέγγιση.

Τό φαντάζεστε; Ό Άρχιεπίσκοπος, με ψέματα, έξαπάτησε και παραπλάνησε τήν Έραρχία. Έρριξε στην τράπεζα των Συνοδικών διαβουλεύσεων άλλα στοιχεία και άλλες έκτιμήσεις. Έκρυψε τήν αλήθεια. Τίς προθέσεις του και τίς κινήσεις του. Τίς διαβουλεύσεις του και τίς συμφωνίες του. Καί έσυρε τούς Συνοδικούς στό κανάλι των σχεδίων του.

Μέ αυτή τή μεθόδευση και με αυτή τήν εξέλιξη, μπορεί να γίνει λόγος για αύθεντική, Άγιοπνευματική διάσκεψη; «*Πάν ψεύδος έκ τής αληθείας ούκ έστι*» (Α΄ Ιωάν. β΄ 22). Μπορεί να άναπαυτεί κανείς στη σκέψη, ότι στην αίθουσα τής Συνόδου κυριαρχοῦσε ή παρουσία

τοῦ Παναγίου Πνεύματος; "Οτι οἱ Ἱεράρχες εἶχαν παραδοθεῖ στήν καθοδήγηση Του καί ὅτι οἱ ἀποφάσεις τους ἦταν ἀποτέλεσμα θείας καταύγασης; Τό ψεῦδος ἔχει πατέρα τό διάβολο. Ἀπό ἐκεῖνον ἐκπορεύεται καί ἐκεῖνον ὑπηρετεῖ. «Ἐκεῖνος (ὁ διάβολος) ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ' ἀρχῆς καί ἐν τῇ ἀληθείᾳ οὐκ ἔστηκεν, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀλήθεια ἐν αὐτῷ· ὅταν λαλῇ τό ψεῦδος ἐκ τῶν ἰδίων λαλεῖ, ὅτι ψεύστης ἐστί καί ὁ πατήρ αὐτοῦ» (Ἰωάν. ἡ' 44).

Μέ τό ἀρχιεπισκοπικό ψέμα βεβηλώθηκε ὁ Συνοδικός θεσμός. Μονομιᾶς, ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας μεταμορφώθηκε σέ «ἄνομο Συνέδριο», σέ συναγωγή πονηρευομένων. Ἀνίκανη νά πάρει θεοφώτιστη ἀπόφαση. Καί ἀναρμόδια νά χειραγωγῇ ἐπάξια καί σωστικά τό λαό.

Ἡ ἐκκλησιολογική αὐτή διαπίστωση ὁδηγεῖ καί σέ μιᾶ παρεπόμενη. Στό ὅτι, τό ψέμα τοῦ Χριστόδουλου, πού κατατέθηκε στήν ἐπίσημη Συνοδική τράπεζα, μετακύλησε καί ἐξάπασσε τό λαό. Ἐγινε μοχλός παραπληροφόρησης τῆς κοινῆς γνώμης. Δημιούργησε πλαστή εἰκόνα τῆς πραγματικότητας καί πλανεμένο καταλογισμό εὐθυνῶν.

Τώρα, ὕστερα ἀπό τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια, ἀποδεικνύεται μέ ντοκουμέντα Χριστοδουλικῆς, ἀποκλειστικά, προέλευσης, ἡ ἀσύστολη χρήση τοῦ ψεύδους ἀπό τόν Ἐπίσκοπο τῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι φορτισμένος καί μέ τήν εὐθύνη νά προεδρεύει στά Συνοδικά Σώματα καί νά κινεῖται, ἀπαρέγκλιτα, στίς τροχιές τῆς Ἀγιοπνευματικῆς ἐντιμότητος καί τῆς ἀνόθευτης ἀλήθειας. Θά προσπε-

ράσει ἡ ἀποκάλυψη αὐτή τήν ἐπικαιρότητα, ἀτιμώρητη; Ἡ θά ξυπνήσουν οἱ 80 Μητροπολίτες, πού ἐξαιπάθησαν καί θά ἐπιδιώξουν τήν ἀποκατάσταση τοῦ κύρους τους καί τήν ἐπανένταξη τῶν Συνοδικῶν Σωμάτων στίς προδιαγραφές τῶν Ἱερῶν Κανόνων;

Καί μιᾶ πρόσθετη σημείωση: Κατά μήνα Νοέμβριο καί μετά τήν ἀποκάλυψη τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς ἀπάτης, ὁ κ. Χριστόδουλος βρῆκε τό θάρρος (ἐγώ θά ἔλεγα τό θράσος), νά ἰσχυριστεῖ, ὅτι ἡ δημοσιογραφική κατακραυγή, πού τόν συνοδεύει, οὐσιαστικά τόν ἐξυψώνει καί τόν ἐξισώνει μέ τόν ἅγιο Ἰωάννη τό Χρυσόστομο. Πάνω-κάτω ὁ Χριστόδουλος εἶπε, ὅτι ὅπως ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος διώχτηκε, ἐπειδή κήρυττε τήν ἀλήθεια, ἔτσι καί αὐτός(!!!) χλευάζεται καί ὑβρίζεται, ἐπειδή κηρύσσει τήν ἀλήθεια.

Ποιά ἀλήθεια;

Μπαίνω στόν πειρασμό νά χρησιμοποιήσω τήν παροιμία, πού χρησιμοποίησε κάποτε ὁ ὁμόσκηνος καί ὁμογάλακτος ἀδελφός τοῦ Χριστόδουλου, ὁ Αἰγιαλείας Ἀμβρόσιος: «Κολίος καί κολίος στό ἴδιο βαρέλι». Καί ὁ μέν Ἀμβρόσιος προέρχεται ἀπό τό βαρέλι τῆς Χρυσοπηγῆς, ἀπό τό ὁποῖο προέρχεται καί ὁ Χριστόδουλος. Πρός Θεοῦ, ὅμως..., εἶναι βλασφημία πελώρια ἡ ἐξομίσση τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου μέ τά προϊόντα τῆς Χρυσοπηγῆς.

Ἡ συνέντευξη στό ἰταλικό περιοδικό δέν ἀποκαλύπτει μόνο τήν ἀσύστολη ἐννοχίστρωση τοῦ ψεύδους καί τῆς ἀπάτης κατά τίς ἀρχιεπι-

σκοπικές διαπλοκές, αλλά και τη συνειδησιακή ελαστικότητα ή και άφασία, πού υποστρώνεται στις επιθετικές καταφορές του έναντι των συλλειτουργών του και συνυπεύθυνων Συνοδικών συνέδρων.

Όπως είναι γνωστό, η συντριπτική πλειοψηφία της Συνόδου της Ίεραρχίας δέν έδωσε τη συγκατάθεσή της νά ανταποδώσει ό Χριστόδουλος τήν Παπική έπίσκεψη καί νά έκμεταλλευτεί τήν εύκαιρία γιά προβολή καί γιά τηλεοπτική διαφήμιση.

Η Συνοδική άρνηση πλήγωσε τόν έγωισμό του. Έκείνος είχε έτοιμάσει, ίσαμε τήν τελευταία λεπτομέρεια, τό ταξίδι του. Είχε εξασφαλίσει καί μιά υπόσχεση, νά του προσφερθεί, δήθεν τιμητικά, διδακτορικό δίπλωμα, γεγονός, πού θά είχε τηλεοπτική αξία καί γιά τούς τηλεθεατές της Ελλάδας. Άλλά, τό Συνοδικό σώμα του έκοψε τό βήχα. Έμπόδισε τό ταξίδι. Καί έκλεισε έρμητικά τά παράθυρα των έξωελληνικών τηλεοπτικών συσκευών.

Έκείνος, σοκαρισμένος καί πικραμένος αναγκάστηκε νά υποταχτεί. Άλλά... διαχειρίστηκε τήν άπόφαση της πλειοψηφίας μέ πονηρή μαεστρία. Στο έσωτερικό της Χώρας προσπάθησε νά τήν υποβαθμίσει καί νά τήν προσπεράσει, ως άσήμαντη λεπτομέρεια. Γιά νά μή κάνει έντύπωση καί γιά νά μή συντελέσει στή μείωση του προσώπου του.

Είναι ένδεικτικό τό γεγονός, ότι, στό έπίσημο περιοδικό «Έκκλησία» ή Συνοδική άρνηση σημειώνεται μέ τρεῖς γραμμές. Δίχως νά δίνονται οι άπόψεις των Συνοδικών Συνέδρων, πού υποστήριξαν τή ματαιώση του

ταξιδιού. Καί δίχως νά καταχωρίζονται, μέ αριθμούς, τά άποτελέσματα της ψηφοφορίας.

Μεταφέρω, αυτούσια, τήν παράγραφο:

«*Επί του θέματος της προσκλήσεως γιά έπίσκεψη του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου στό Βατικανό, έγινε ψηφοφορία καί ή Ίερά Σύνοδος της Ίεραρχίας κατά πλειοψηφία έτάχθη υπέρ της άναβολής του ταξιδιού γιά εύθετότερο χρόνο*».

Αυτά γράφτηκαν στήν Ελλάδα. Στή συνέντευξη, όμως, πού δόθηκε γιά τό ίταλικό περιοδικό, ή άναφορά στή Συνοδική άπόφαση συνοδεύτηκε μέ άήθεις χαρακτηρισμούς των Έλλήνων Μητροπολιτών.

Στήν ξένη, στή Ρωμαιοκαθολική χώρα, οι Συνοδικοί Μητροπολίτες της Ελλάδας στιγματίστηκαν ως «*συντηρητικά στοιχεῖα*». Κατηγορήθηκαν ως «*φονταμενταλισταί*». «*Στήν Ελλάδα (δήλωσε ό Χριστόδουλος) έχουμε έλευθερία του Τύπου καί οι φονταμενταλιστικοί κύκλοι γράφουν ότι δέν πρέπει νά διατηροῦμε σχέσεις μέ τήν Έκκλησία της Ρώμης. Η δική μου άποψη είναι αντίθετη*». Καί, οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, κρίθηκαν μεταξεταστέοι καί υπόχρεοι νά ακολουθήσουν μετεκπαίδευση, γιά νά μποῦν στό πνεῦμα του Χριστόδουλου καί της Εὐρώπης. «*Οφείλουμε νά εὔαισθητοποιήσουμε τούς έπισκόπους μας καί τό λαό καί νά τούς βοηθήσουμε νά κατανοήσουν ότι, χωρίς νά άπαρνούμαστε τήν ιστορία, μπορούμε νά ξεκινήσουμε μιά νέα εποχή άμοιβαίας κατανόησης καί συνεργασίας*».

Διερωτᾶται ό αναγνώστης, γιατί αυτά δέν τά είπε καί δέν τά έγραψε ό Χριστόδουλος στήν Ελλάδα, αλλά

«Επισκόπηση καὶ Ἀναδρομή»

ΗΘΕΛΗΜΕΝΕΣ

ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΕΣ

ἐ τὸ τέλος τοῦ περασμένου χρόνου ἔκλεισε ὁ μεταπολιτευτικός κύκλος τῶν τριάντα ἐτῶν μετὰ τὴν πτώση τῆς δικτατορίας. Τὸ δημοκρατικό μας πολίτευμα, θὰ ἔλεγε κανεῖς, ὅτι βρῆκε τὶς ἰσορροπίες του, μὲ τὶς ὅποιες ἀδυναμίες του, τὶς ὅποιες δυσλειτουργίες του καὶ τὶς ὅποιες κακὲς παραμέτρους του.

Τὰ ἐκκλησιαστικά μας ὅμως πράγματα, ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, δὲ θὰ μπορούσε νὰ πῇ κανεῖς ὅτι εἶχαν ἀνάλογη θετική πορεία.

Θὰ ἐπανέλθουμε καὶ πάλι στὸ μέγιστο ἐκκλησιαστικὸ γεγονὸς, ποὺ σημάδεψε τὴν τελευταία τριακονταετία. Συντελέσθηκε τὶς τελευταῖες ἡμέρες, ποὺ κατέρρεε τὸ στρατιωτικὸ καθεστὼς τῆς δι-

κτατορίας. Καὶ συνεχίσθηκε, μὲ πλεῖστες ὅσες θλιβερὲς παραλλαγὲς καὶ μεθοδεύσεις, μέχρι τὶς ἡμέρες μας. Καὶ ἀκόμη συνεχίζει τὴν κακὴ του πορεία. Καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ εἶναι οἱ διαβόντες «ἐκπτώσεις» τῶν δώδεκα Ἀρχιερέων τὶς ἀποφράδες ἐκεῖνες ἡμέρες τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1974. Τὸ γεγονὸς αὐτό, γιὰ τὸ ὁποῖο τόσα πολλὰ καὶ ἀπὸ πολλὰς κατευθύνσεις ἔχουν γραφεῖ καὶ εἰπωθεῖ, θὰ ἀποτελέσει ἀναντίρρητα τὸ μεγαλύτερο ἐκκλησιαστικὸ ἀτόπημα τῆς νεότερης ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας.

Δώδεκα ἔντιμοι καὶ ἄξιοι Ἀρχιερεῖς, χωρὶς καμιά κατηγορία, χωρὶς καμιά κανονικὴ διαδικασία, χωρὶς δίκη, χωρὶς ἀπολογία καὶ ἀκρόαση, κηρύχθηκαν «ἐκπτωτοί» καὶ ἀπομακρύνθηκαν «βιαίως»

τὰ ξεφούρνισε στὴν Ἰταλία. Μιά πιθανὴ ἐξήγηση εἶναι, ὅτι ἡ ὑποτίμηση τῆς Συνοδικῆς πλειοψηφίας, μέσα στὸν περίβολο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος θὰ σήκωνε θύελλα ἀντιδράσεων. Καὶ τὸ Χριστοδουλικὸ εἶδωλο κινδύνευε νὰ ἀνατραπεῖ. Ἐνῶ, ἀντίθετα, ἡ ἀποστασιοποίηση ἀπὸ τὴ συμπεριφορὰ τῶν πολλῶν καὶ ὁ καταγισμὸς τῶν ὑποτιμητικῶν χαρακτηρισμῶν πρὸς τὴ Συνοδικὴ πλειοψηφία, ἀπὸ τίς στήλες τοῦ ἰταλικοῦ

ἐντύπου, στίλβωνε τὸ ἀρχιεπισκοπικὸ πρόσωπο καὶ τὸ ἐμφάνιζε ὡς ὑπεροχικὸ καὶ ἀνανεωτικὸ.

Ὅλα γιὰ τὴ δόξα τοῦ Χριστοδουλου. Καὶ τὸ ψέμα. Καὶ ἡ ἀπάτη. Καὶ ἡ «ὑβρις» πρὸς τὰ πρόσωπα τῶν συλλειτουργῶν του. Καὶ ἡ καθολικὴ μείωση τῆς ἐλληνικῆς ἐκκλησιαστικῆς παρεμβολῆς.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ἀπὸ τὶς μνητροπολιτικὲς τοὺς ἔδρες, μὲ βάση ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο τὶς συντακτικὲς πράξεις τοῦ ἔτους 1974 τοῦ τότε δικτάτορα Ἰωαννίδη.

Μὲ τὶς πρωτόγνωρες καὶ ἀντικανονικὲς ἐκπιωτικὲς πράξεις δὲν στερήθηκαν βέβαια τῆς κανονικότητάς τους. Τοῦτο ἄλλωστε θὰ ἦταν ἀδιανόητο νὰ συμβεῖ. Ἀπώλεσαν μόνο μὲ τὴν ἐκπιωσὶν τοὺς τὶς ἀρμοδιότητες στὴ διοίκηση τῶν Μητροπόλεων τους. Τὸ παράδοξο, θὰ ἔλεγε κανεὶς τὸ φαιδρό, εἶναι ὅτι σ' αὐτὴ τὴ θλιθερὴ ἀντικανονικὴ διαδικασία συνέπραξαν καὶ πολλοὶ Μητροπολίτες, οἱ ὁποῖοι εἴτε τοὺς εἶχαν ψηφίσει κατὰ τὴν τότε ἐκλογὴν τοὺς εἴτε ἀκόμῃ εἶχαν συμπράξει στὶς χειροτονίες καὶ στὶς ἐνθρονίσεις τους! Τὰ ὀνόματά τους εἶναι γνωστὰ καὶ μπορεῖ ὁ καθένας νὰ τὰ ἀναζητήσει στὰ τότε ἐπίσημα ἐκκλησιαστικὰ ἔντυπα. Θαυμάζει κανεὶς τὸ μέγεθος τῆς ἀσυνέπειας καὶ μάλιστα ἀπὸ ἀνώτατους κληρικοὺς καὶ ποιμένες. Οἱ ἐκπαιδευμένοι Ἱεράρχες σεβάσθηκαν μὲ πόνο καὶ πικρία τὴν κατάστασιν αὐτὴ καὶ ἀποσύρθηκαν στὰ πνευματικὰ τοὺς καταφύγια.

Ἡ ἀντικανονικότητα σ' αὐτὴ τὴν θλιθερὴν ἱστορίαν βοᾷ καὶ κραυγάζει. Θέλουμε νὰ πιστεύουμε ὅτι τέτοια ὁμαδικὴ καὶ βάνανση δίωξις, κατὰ πρόδηλη περιφρόνησιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων, οὔτε εἶχε γνωρίσει μέχρι τότε ἡ ἐλλαδικὴ Ἐκκλησία οὔτε πιστεύουμε ὅτι θὰ συμβεῖ καὶ στὸ μέλλον. Λόγιος καὶ ἤδη μακαριστὸς Μητροπολίτης ἔγραφε σὲ ἐπίσημην ἐπιστολὴν τοῦ λίγο καιρὸ μετὰ τὰ τραγικὰ αὐτὰ συμβάντα: «*Λυποῦμαι διὰ τὴν ἀπερισκεψίαν καὶ σπουδὴν ἡμῶν*».

Οἱ δώδεκα Ἱεράρχες παρέμειναν καὶ μετὰ τὴ μεταπολίτευσιν, μὲ ἔντονες παρεμβάσεις τῆς τότε ἡγεσίας τῆς Ἐκκλη-

σίας, σ' αὐτὴ τὴν κατάστασιν δέκα ἔξι ὁλόκληρα χρόνια. Ὅταν μὲ τὴν ἄρσιν τοῦ ἐπάρτου «ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ» τῶν συντακτικῶν πράξεων ἦλθε ἡ δικαίωσις ἀπὸ τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, τὸ Ἀνώτατον αὐτὸ Δικαστήριον μὲ ἰσάριθμες ἀκυρωτικὲς ἀποφάσεις ἐσάρωσε κυριολεκτικὰ, ὡς ἀντισυνταγματικὲς καὶ παράνομες, τὶς ἐκπιωτικὲς πράξεις.

Τὰ γεγονότα ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα εἶναι γνωστά. Οἱ ἐμπερίστατοι Μητροπολίτες, οἱ τόσο βάνανση ἀδικηθέντες καὶ διωχθέντες, ἔτειναν χεῖρα ἀγάπης καὶ καταλλαγῆς γιὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ διοίκηση ὅμως τῆς Ἐκκλησίας, καὶ μετὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐξέλιξιν, κατὰ τὴν ὁποία τὸ Σ.τ.Ε., χωρὶς νὰ θίγει τὰ ἴντερνα τῆς Ἐκκλησίας, ἀκύρωσε τὶς δικτατορικὲς ἐκπιωτικὲς πράξεις, «οὐκ ἡβουλήθη συνιέναι». Καὶ ἐνῶ μέχρι τώρα μέναμε στὸ κῶρον τῆς ἀντικανονικότητος, ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, μὲ ἀλλοπρόσαλλες ἐνέργειες καὶ μεθοδεύσεις, δὲ σεβάσθηκε καὶ παραβίασε καὶ τὴ συνταγματικὴ καὶ τὴ νομικὴ τάξιν. Καὶ αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ προσωπικὴ διαπίστωση, οὔτε ἀνεύθυνη ἀξιολογικὴ κρίσις. Ἐπιβεβαιώθηκε ἀπὸ δυὸ δικαστικὲς ἐνέργειες. Ἡ πρώτη. Τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας μὲ τριάντα καὶ πλέον ἀποφάσεις ἀκύρωσε ὅλες τὶς μετέπειτα πράξεις τῆς Ἐκκλησίας, ἀναγνωρίζοντας ὡς μόνους νόμιμους καὶ ἐν ἐργείᾳ Μητροπολίτες στὶς ἔδρες τοὺς τοὺς πρώην ἐκπιωτοὺς. Καὶ ἡ δευτέρη. Ἡ εἰσαγγελικὴ ἀρχὴ ἄσκησε ποινικὴ δίωξιν σὲ βάρος τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου καὶ μελῶν τῆς Συνόδου γιὰ τὴν παραβίασιν τῆς συνταγματικῆς ἐπιταγῆς περὶ σεβασμοῦ καὶ συμμόρφωσης στὶς ἀμετάκλητες ἀποφάσεις τοῦ Ἀνώτατου Ἀκυρωτικοῦ Δικαστηρίου.

Ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας μὲ τις ἀντικανονικότητες καὶ τις παρανομίες αὐτὲς ἔπese θύμα κακῶν συμβούλων καὶ βρέθηκε σὲ ἀδιέξοδο. Καὶ μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ ἀδιέξοδο διέπραξε καὶ ἄλλη ἀντικανονικότητα μεγαλύτερου μεγέθους. Ἐπέβαλε στοὺς ἐναπομείναντες τρεῖς Μητροπολίτες τὰ «ἐπιτίμια ἀκοινωνσίας». Καὶ ὁμιλοῦμε γιὰ κραυγαλέα ἀντικανονικότητα, γιατί τέτοια ἐπιτίμια γιὰ Μητροπολίτη καὶ μὲ τὸ περιεχόμενο, πού ἔδωσε σ' αὐτὰ ἡ συνοδικὴ πράξη, δὲν ὑφίστανται. Ἐσχατὴ κύρωση γιὰ Μητροπολίτη εἶναι ἡ καθαίρεση, πού ἐπιβάλλεται ἀμετάκλητα ἀπὸ τὰ Ἐκκλησιαστικά Δικαστήρια. Δὲν θὰ ἀναφερθοῦμε στὰ ὅσα εἰπώθηκαν γιὰ τὸ ἀνυπόστατο καὶ τὸ ἀντικανονικὸ τῶν ἐπιτίμων ἀπὸ πολλοὺς ἐκκλησιαστικοὺς παράγοντες, μὲ πρῶτο καὶ κορυφαῖο ἐπικριτὴ τους τὸν τότε Μητροπολίτη Δημητριάδος καὶ τώρα Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο. Καὶ δὲ σταμάτησε ἐδῶ τὸ κακό. Μὲ τὴν ἐπιβολὴ τῆς «ἀκοινωνσίας» κήρυξαν τὶς Μητροπόλεις σὲ χρεΐα καὶ προχώρησαν καὶ σὲ νέα ἀντικανονικότητα, μὲ τὴν πλήρωση τῶν Μητροπόλεων αὐτῶν μὲ νέες ἐκλογὲς καὶ μεταθέσεις.

Καὶ ἐδῶ διερωτᾶται κανεὶς. «Ἀκοινωνσία» δὲν εἶχε ἐπιβληθεῖ καὶ στὸν Πατριάρχη Ἱεροσολύμων Διόδωρο ἀπὸ τὴ μείζονα Σύνοδο τοῦ Πατριαρχείου; Ἐπαυσε ποτὲ ὁ Διόδωρος νὰ εἶναι Πατριάρχης; Ἐχασε τὸ θρόνο του καὶ τὰ ποιμαντικά του καθήκοντα; Καὶ βεβαίως ὄχι. Καὶ ἀκόμη. Κάτι ἀνάλογο δὲν ἔγινε μὲ τὴ διευρυμένη Σύνοδο τοῦ Πατριαρχείου γιὰ τὸ δικό μας Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο; Ἐχασε ποτὲ ὁ Μακαριώτατος τὸ θρόνο του καὶ στερήθηκε ἀπὸ τὴν ἄσκηση τῶν καθηκόντων του ὡς

Ἀρχιεπίσκοπος; Καὶ ἐδῶ ἡ ἀπάντηση εἶναι σαφῶς ὄχι. Γιατί λοιπὸν οἱ «ἐπιτιμηθέντες» Μητροπολίτες καὶ τὶς ἔδρες τους ἔχασαν καὶ τὰ ποιμαντικά τους καθήκοντα στερήθηκαν; «Φοβερόν ἐστὶ καὶ λέγειν»!

Καὶ τὸ θλιβερό, τὸ δυσάρεστο καὶ τὸ τραγικὸ εἶναι ὅτι αὐτὲς οἱ πρωτόγνωρες ἀντικανονικότητες, πού διαδέχονταν ἡ μία τὴν ἄλλη καὶ πού σημάδεψαν τὴν τελευταία τριακονταετὴ περίοδο, δὲν ἔχουν ἀκόμη ἐξαφανισθεῖ, ἀλλὰ ἐξακολουθοῦν νὰ ὑφίστανται μέχρι σήμερα. Καὶ μάλιστα ὑπὸ τὴν ἡγεσίᾳ τοῦ σημερινοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου, ὁ ὁποῖος στὸ παρελθὸν τόσο πολὺ τὶς ἐπέκρινε καὶ τὶς πολέμησε καὶ ἔφθασε σὲ πολλὰς περιπτώσεις μέχρι μειοψηφίας. Καὶ εὐλόγα γεννᾶται ἡ ἀπορία. Σήμερα τί ἄλλαξε; Μήπως δὲν παραμένουν τὰ ἴδια γεγονότα, τὰ ὁποῖα βοοῦν καὶ κραυγάζουν γιὰ τὸ μέγεθος αὐτῶν τῶν ἀντικανονικῶν συμπεριφορῶν τῆς Ἐκκλησίας;

Καὶ σεῖς Σεβασμιώτατοι, καὶ ἀπευθυνόμεστε σὲ ὅλο ἀνεξαρτέτως τὸ Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας, πῶς ἀνέχεσθε νὰ φέρει ἡ ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία αὐτὸν τὸν «σπίλον καὶ τὴν ρυτίδα»; Δὲν ἀνησυχεῖτε; Δὲν προβληματίζεστε; Δὲν ἀγωνιάτε; Δὲν κατέχεσθε τουλάχιστον ἀπὸ αἴσθημα ἐνοχῆς;

ΕΠΙΜΥΘΙΟ. Θὰ διερωτηθοῦν οἱ ἀναγνώστες μας, γιατί ἐπανερχόμεστε σὲ παρωχημένα γεγονότα. Καὶ θὰ πρέπει ἐδῶ νὰ δώσουμε τὴν κατηγορηματικὴ διαβεβαίωση ὅτι τὰ σχόλια αὐτὰ καὶ οἱ ἐπισημάνσεις μας δὲν ἔχουν καμιά ἀπολύτως προσωπικὴ διάσταση. Ὅλοι ἄλλωστε οἱ Ἱεράρχες, οἱ ὁποῖοι ὑπέστησαν αὐτὲς τὶς πρωτοφανεῖς καὶ ἄδικες διώξεις

“Ελλειμμα ντροπής;

Τί νάς σās πώ! Ἐμεῖς οἱ νεωκόροι καταντᾶμε τὰ πιό τραγικά πρόσωπα. Ὅχι γιατί κουραζόμαστε, σκουπίζοντας καί ξανασκουπίζοντας τήν Ἐκκλησία. Αὐτό τό διακόνημά μας τό ὑπηρετοῦμε μέ τήν καρδιά μας. Γυροφέρνουμε, ὅλη μέρα, στόν ἱερό χῶρο τοῦ Ναοῦ καί πότε-πότε λέμε καί καμιά προσευχή. Ζητᾶμε τήν εὐλογία καί τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Καί ἀναπαυόμαστε στήν προστασία Του. Ἐκεῖνο, πού μᾶς ἀναστατώνει, εἶναι ἡ ἀσταμάτητη ροή τῶν πληροφοριῶν καί τοῦ σχετικοῦ κουτσομπολιοῦ, (οἱ περισσότεροι ἔχουν ἤδη ἀπέλθει ἐκ τοῦ κόσμου τούτου), εἶναι ἀπόλυτα καταξιωμένοι καί δικαιωμένοι καί στήν κρίση τοῦ Ἁγίου Θεοῦ καί στή συνείδηση τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος.

Θά πρέπει ὅμως κατὰ καιροῦς νά ἐπα-ναφέρουμε καί νά ὑπενθυμίζουμε τὰ τραγικά αὐτά γεγονότα. Πρῶτον. Γιὰ νά ἐντοπίζουμε τὸ μέγεθος τῆς εὐθύνης σέ ἐκείνους, πού τὰ διέπραξαν ἢ συνέπραξαν ἢ τὰ ἀνέχθηκαν, τοὺς ὁποίους ἐπωνύμως θά καταγράψει ὁ ἱστορικὸς τοῦ μέλλοντος. Δεύτερον. Γιὰ νά τὰ μαθαίνουν οἱ νεότεροι, ἐκεῖνοι πού δὲν ἔζησαν ἀπὸ κοντὰ αὐτὲς τὲς μελανὲς σε-

πού ἀπογυμνώνει κάποιους μεγάλους σχήμους ρασοφόρους, λειτουργοὺς τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὴν ἐπὶκτητὴ φινέτσα καί τοὺς φωτογραφίζει μέ ὅλη τὴν ἀποκρουστικὴ τους ἡθικὴ ἐξαθλίωση.

Ἐγώ, ὅταν ἀκούω τέτοιες ἱστορίες ἀρρωσταίνω. Ἀκόμα καί τώρα, πού, ὑποτίθεται, πῶς, μέ τὴν πυκνότητα τῶν περιστατικῶν, ἔχει σκληρύνει ἡ καρδιά μου καί ἔχω πάθει ἀνοσία. Κάποια ἐποχὴ, στήν ἀρχὴ τῆς ὑπηρεσίας μου στό Ναό, δέν πίστευα, πῶς εἶναι δυνατό νά γίνονται τέτοια

λίδες τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας. Καί τρίτον. Γιὰ νά διαπιστώσουν οἱ ἐπιγενόμενοι τὸ μέγεθος τῶν θλιβερῶν αὐτῶν ἐνεργειῶν, νά διδαχθοῦν ἀπὸ αὐτὲς καί νά ἀποτελέσουν γι’ αὐτοὺς παράδειγμα πρὸς ἀποφυγὴν.

Καί ἐνῶ μὲ τὸ κλείσιμο τῆς μεταπολιτευτικῆς περιόδου τῶν τριάντα ἐτῶν τὸ δημοκρατικὸ μας πολίτευμα, μέ τὲς ὁποῖες ἀδυναμίες του, ἐμφανίζει θετικὴ ἐξέλιξη, ἡ ἐκκλησιαστικὴ κατάσταση, στοὺς τομεῖς τουλάχιστον πού ἀναφερθήκαμε, παρουσιάζει ἀνεπίτρεπτη στασιμότητα, ἀν μὴ καὶ ὀπισθοδρόμηση.

Σύν.

ὄργια. Θύμωνα, ὅταν μοῦ ἔκαναν λόγο γιὰ τέτοια πράγματα. Χτυπιόμουνά σάν τρελλός. Καί φόρτωνά τήν εὐθύνη στούς μεταφορεῖς τῶν πληροφοριῶν, πού τούς χαρακτηρίζα συκοφάντες. Τώρα, μετά ἀπό αὐτά, πού ἔχουν δεῖ τά ἔρημα τά ματάκια μου καί ἔχουν ἀκούσει τά δόλια τά αὐτιά μου καί μέ τήν πείρα, πού ἀπόκτησα στό μεταξύ διάστημα, ἀντί νά κατακεραυνώνω τούς συνομιλητές μου, τούς συμπληρώνω μέ ὅσα στοιχεῖα ἔχω ἀρχειοθετήσῃ στή μνήμη μου.

Τίς προάλλες, πέρασε ἀπό τήν ἐκκλησιά μας φίλος, πού ἐργάζεται, σά νεωκόρος, σέ ἄλλη Ἐκκλησία. Καί πρίν ἀκόμα ἀνταλλάξουμε εὐχές καί πληροφορίες γιά τήν ὑγεία μας καί γιά τήν κατάσταση τῶν οἰκογενειῶν μας, ξέσπασε. Λές καί ἦταν καζάνι φορτισμένο, ἔτοιμο νά ἐκραγεῖ.

-Δέν τό ἀντέχω πιά τό φαινόμενο. Μέ πνίγει. Καί μέ ἐξαγριώνει. Ἡ ἀδιαντροπιά συμμαχεῖ μέ τήν ἀναισθησία. Καί τό ξεπούλημα τοῦ ἀντρισμοῦ καταντάει στοιχεῖο ἐπίδειξης.

Κατάλαβα, ἄκρες μέσες, τί ἦταν ἐκεῖνο, πού τόν ἐξαγριώνει. Γιά τό θέμα, πού ἀπασχολοῦσε ὅλο τό προσωπικό τῆς Ἐκκλησίας του, μοῦ εἶχε μιλήσει καί ἄλλες φορές. Ἀλλά δέν ἤξερα τή λεπτομέρεια. Ποιό περιστατικό μεσολάβησε καί πυροδότησε τήν ψυχική του ἔκρηξη.

-Χτές, Κυριακή, ἦρθε ὁ δεσπότης στήν Ἐκκλησία μας, εἶπε μέ βαρύ ὕφος. Κορδωμένος σά μεγιστάνας. Καί στολισμένος σάν τίς πριγκιπέσες τοῦ μεσαίωνα. Μέ ἄμφια, γεμάτα

κεντίδια. Καί μέ δεσποτικά ἀξεσουάρ, ἀμύθητης ἀξίας.

Ἀνέβηκε στό θρόνο. Τρέξαμε ὅλοι, ταλαίπωροι καί παπάδες καί ψαλτάδες καί νεωκόροι, νά τοῦβάλουμε μετάνοια. Γιά ποιά μας ἁμαρτία, δέν ξέρω. Προσκυνήσαμε τήν «ξεφωνημένη» μεγαλωσύνη του. Καί φιλήσαμε τό «βρώμικο» χέρι του.

Ἀπό κάτω, οἱ ἄνθρωποι κύτταζαν. Ἐγώ, πονηρός καί περίεργος, ἔρριξα πλάγιες ματιές, γιά νά πιάσω τήν ἀντίδραση. Φωτογράφησα κάποια γελάκια. Καί κάποια πρόσωπα, πού ἔδειχναν σκυθρωπότητα ἢ ἀηδία. Εἶδα, ἀκόμα, μερικούς ἐνορίτες μας, ἀνθρώπους, πού ἀγαποῦν τήν Ἐκκλησία καί δέ λείπουν ποτέ ἀπό τή Λειτουργία, νά γυρίζουν, ὁ ἕνας μετά τόν ἄλλο, τίς πλάτες καί νά φεύγουν. Ἦταν φανερό, πώς δέν ἄντεχαν νά βλέπουν αὐτό τό δεσπότη πάνω στόν ἀρχιερατικό θρόνο. Καί προτίμησαν νά χάσουν τήν εὐλογία τοῦ ἐκκλησιασμοῦ τους.

Πῆρε μιά σύντομη ἀνάσα ὁ φτωχός συνάδελφος. Καί συνέχισε μέ τό ἴδιο βαρύ ὕφος. Ὅσα εἶχε πει, ἴσαμε κείνη τή στιγμή, δέν ἄδειασαν ἀπό μέσα του τήν ψυχική φόρτιση.

-Φίλε μου, τοῦτο εἶναι ἀνήκουστο. Ὁλος ὁ κόσμος γνωρίζει, μέ λεπτομέρειες, τίς πομπές αὐτοῦ τοῦ δεσπότη. Πώς εἶναι «ἀδελφή». Πώς στούς διαδρόμους τῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ ἀπονέμεται γυναικεῖο ὄνομα. Πώς... πώς... Καί οἱ ἐνορίτες μας δέν παραλείπουν, σέ κάθε κοινωνική τους συνάν-

τηση, νά μιλοῦν γιά τὰ καμώματά του. Ἕνα ἄλλοτε μέ πικρία, ἄλλοτε μέ ἀγανάκτηση καί ἄλλοτε, ὅταν στή συντροφιά βρίσκονται καί σκανταλιάρηδες, μέ ποικίλα ὑπονοούμενα.

Καί ἐνῶ οἱ βρωμιές του ἔχουν γίνει κοινό θέαμα καί ἄκουσμα (ναί, καί θέαμα τῶν ἀδιάσειστων ντοκουμέντων καί ἄκουσμα), ἐκεῖνος ἀνεβαίνει στό θρόνο καί φουσκώνει σά γάλος. Ὑποδύεται τόν πνευματικό ἄρχοντα. Καί, σά νά μή συμβαίνει τίποτα, σηκώνει τὰ ρυπαρά του χέρια καί εὐλογεῖ τό λαό.

Εἶδα τό φίλο νεωκόρο νά σκάει. Νά παίρνει τό χρῶμα τοῦ κερικοῦ. Νά σφίγγει τὰ δόντια του καί τὰ χεῖλη του. Καί νά βγάζει, μιά-μιά τίς λέξεις ἀπό τό στόμα του, σά νά τίς ἐκσφεντόνιζε ἐνάντια στόν ἀσυνείδητο ρασοφόρο, πού ὅλοι τόν ξέρουν γιά «ὁμοφυλόφιλο» καί γιά «ξεφωνημένο» καί ἐκεῖνος... πέρα βρέχει...

Ἐγώ δέν τόν σταμάτησα στήν ὀρμητική ἀφήγησή του. Εἶχα τόσο πιεστεί, μέ αὐτά, πού ἄκουγα, πού ἔνοιωθα τό στόμα μου παγωμένο. Λές καί εἶχα ὑποβληθεῖ σέ διαδικασία κρυογονικῆς. Ἄλλωστε, ἡ ταυτότητα τοῦ συγκεκριμένου δεσπότη μοῦ ἦταν γνωστή ἀπό τόν πρωτοφανή θόρυβο, πού ξεσήκωσαν οἱ πράξεις του. Τώρα, ὁ φίλος καί συνάδελφος μοῦ ἔδινε τίς πρόσθετες πληροφορίες καί μέ ἐνημέρωνε γιά τή δυσφορία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος.

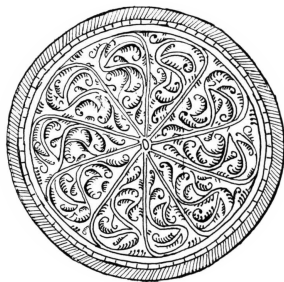
Τόν ἄκουσα, ἴσαμε, πού τέλειωσε. Καί τό μόνο, πού κατάφερα νά πῶ,

γιά νά τοῦ δείξω πῶς συμφωνῶ, ἦταν τοῦτο:

-Χάθηκε ἡ ντροπή, φίλε μου. Δέν τή βρίσκεις μήτε πάνω στόν ἀρχιερατικό θρόνο. Κατά, πού τό πᾶνε οἱ ἀδιάντροποι δεσποτάδες, (ὅσοι εἶναι), θά διώξουν ὅλο τόν κόσμο ἀπό τήν Ἐκκλησία. Καί μεῖς, ἀντί νά καθαρίζουμε τίς πατημασιές τοῦ λαοῦ, πού τρέχει νά προσευχηθεῖ, θά στεκόμαστε ἔξω ἀπό τίς ἀμπαρωμένες πόρτες καί θά φρουροῦμε ἓνα μουσεῖο.

Εἶχα ἄδικο, πού ξεστόμισα αὐτό τό μελαγχολικό συμπέρασμα; Πέστε μου.

Ὁ Νεωκόρος

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτῆτης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο